

На уличката, въ буренакъ заспаа,
и днесъ крепн се кжщата широка
съ градинката, съ вратата посявѣла.

На портата ѝ вече се не хлопа ;
резетата, ржждясали, не пѣятъ ;
коминитѣ не нижатъ пушекъ топѣлъ ; —

въвъ нея вече никой не живѣе.
А дълги дни се нижели тукъ хора.
Деца сж плакали, жени сж пѣели.

Домътъ билъ като кошерь, и на двора
сж ставали въ недѣля веселби.
Тукъ нѣкога на обѣда сж спорѣли,

били сж близки всички новини,
живѣли сж съсъ всичко туй, що става
на кжщата задъ жълтитѣ стени.

Вратата се е радвала тогава,
отворена по цѣли дни навънъ.
Годинитѣ забързани минаватъ.

Заспиватъ старци вече вѣченъ сънъ,
и млади заживѣватъ новъ животъ.
Пари на обѣдъ пѣятъ своя звѣнъ ;

забогатява крѣпнещиятъ родъ.
За другитѣ какво ще се говори, —
нима е малкъ детскиятъ народъ